

BALÁZS IMRE JÓZSEF

## A valkói kertben

*Jékely Zoltánra emlékezve*

Határokon járni át meg át,  
Úzni halált és erotikát  
S úzni főleg azt, mi élet,  
Nézni csillagok közt, hogy kivé lett,  
Meddig kószált cimboránk, szerelmünk,  
S meddig kedvenc, csíkos macskakölykünk.

Mindez látható a csillagokban,  
Sokáig kell nézni csak, és ott van  
A tó vize, mely mély, akár az ég maga,  
Ott világít a templomkert fehér fala,  
A gyümölcsfák, cikázó denevérek,  
Ott világít esténként az élet.

Szemben vele az élet nyugvópontja:  
Egy csöndes kert s egy ház fehérlő frontja.  
Egy nyugtalanságokat rejtő homlok.  
Álom, mely tíz álmatlanságra bomlott.  
Fölfelé s befelé néz az álombeli szem,  
S tíz sugarát nem oltja el többé sohasem.

*2014. július 19.*